

TRETIA KAPITOLA

„ežišikriste,“ zhodnotila Mika.
„) „Žiadny strach,“ ubezpečoval ju Ian veselo. „Toto sa stane každý deň aspoň dvakrát. Nikto sa nikdy nezraní. Dokonca aj rebrík to prežije.“

„Pretože je to čarodejnicky oheň,“ vysvetlila Mika, ktorá nezadávala preto, že by sa o tie tri malé čarodejnice strachovala, ale preto, lebo nemohla uveriť, že sa vážne ukrývajú práve v prekliatostnom Norfolku. „Čarodejnicky oheň funguje iba na kotlíky. Pre všetko ostatné je neškodný, hoci ak sa poriadne nezahasí, horí donekonečna. Toto vám Lillian nepovedala?“

Ken si vzdychol. „Obávam sa, že nám toho povedala veľmi málo.“

Dívali sa, ako dievčatko zlieza po rebríku. Strapatý vrkoč mu rytmicky poskakoval a zelené plamene sa ho ani nedotkli. Zišlo úplne dolu, zdvihlo ošúchaného plyšového králiku, ktorý ležal vedľa vysokého duba, a následne sa rýchlo vyštveralo späť hore po horiacom rebríku.

„Zakaždým musíme ten oheň udusiť prikrývkami, aby sme ho uhasili,“ pokračoval Ian, ktorý sa od vzrušenia priam chvel. „Je to strašne únavné a zdlhávé. Nepoznáš náhodou lepší spôsob?“

Kedže už nemalo veľmi zmysel tváriť sa, že nevie, o čom hovorila, zdvihla ruku a rýchlo pohla prstami, akoby sa snažila zo vzduchu uchmatnúť list. Čarodejnicky oheň rozpoznal volanie silnejšej a panovačnejšej entity a pokorne zamieril k nej. Oddelil sa od povrazového rebríka a zmizol v Mikinej pästi ako prúžok dymu.

„Dobrý bože,“ zamrlala Lucie.

„Ha!“ vyhlásil Ian víťazoslávne. „Už chápeš, prečo ťa potrebujeme?“

„Ako ste na to prišli?“ zaujímalo Miku. „Myslela som si, že ma vo videách nemá čo prezradiť.“

Ian pokrčil kostnatými plecami. „Mala si okolo seba istú iskru. Dievčatá ju majú tiež.“

„Ak ti to pomôže,“ prerušil ho Jamie, takmer ako keby postrehol zdesenie v jej tvári, „nikto iný si nič nevšimol.“

Aj tak. Možno nastal čas internet nenápadne opustiť.

Opäť sa zahľadela na domček na strome, kde boli deti naďalej pohrúžené do svojich činností a vôbec ich nezaujímalo, že čarodejnicky oheň zhasol bez použitia prikrývok. Keby sa o tomto niekedy dozvedela Primrose, dostala by hysterický záchvat. Prišla by sem, hnaná tými najlepšimi úmyslami a celoživotným záväzkom voči Pravidlám (alebo, ako hovorievala ona, voči Všeobecnému dobru), nemilosrdne by vyvrátila každú námetku, ktorú by niekto vyslovil, a našla by týmto deťom bezpečné, príjemné domovy.

Ďaleko, ďaleko od seba.

Priveľa mágie na jednom mieste priťahuje pozornosť, povedala by. Ani bariéra nedokáže skryť všetko. A ako sa čarodejnice počas mnohých storočí niekoľkokrát presvedčili, priťahovanie pozornosti je nebezpečné. Prežívame iba tak, že žijeme oddelene.

Lenže Primrose o deťoch *nevedela* a Lillian mala situáciu zjavne pevne v rukách, takže na tom nezáležalo.

„Čaj?“ ponúkla Lucie Miku s tvárou ozdobenou úsmevom a podávala jej šálku. „Pod' sa posadiť.“

„Takže,“ ozval sa Ian a oduševnene nadsakoval na stoličke, „zostaneš?“

Mika držala šálku v oboch dlaniach a nechala teplo, aby jej preniklo do prstov. „Stále tomu nerozumiem. Prečo potrebujete, aby som deti mágiu učila používať *ja*? Neučí ich Lillian?“

„Lillian nikdy neostala doma dosť dlho na to, aby ich mohla učiť,“ odfrkol si Ian. Lucie vydala nesúhlasný zvuk. „Nie, Lucie, treba to povedať. Pravdou je, že Lillian je vždy posadnutá akýmkoľvek objavom, za ktorým sa práve ženie. I keď je jej zápal pre prácu úžasný, ide na úkor detí. Vídajú ju tak zriedkavo, že ju ani nepoznajú. Navyše má hrozný zvyk hovoriť nám iba to, čo považuje za nutné, preto často nemáme odpovede, ktoré dievčatá potrebujú. Ver mi, keď ti vravím, že si tu skutočne potrebná, Mika.“

„Lillian na dom a okolité pozemky zoslala ochranné kúzla,“ doplnila Lucie tónom, ktorý prezrádzal, že síce súhlasí s Ianom, ale zároveň je jej nepríjemné zrádzať priateľku. „Ian ju vykresľuje čierno-bielo, no musíš vedieť, že nás tu nenechala len tak odkázaných samých na seba. Postarala sa o ochranné mechanizmy. Do Nikdedomu sa bez pozvánky nikto nedostane a ešte aj s ňou ho majú ľudia kvôli bariére problém nájsť. Všetka pošta chodí do veľkej schránky pri prednej bráne. Kúzla a nehody ostávajú skryté. Dievčatá sú tu v bezpečí.“

„V bezpečí, ibaže s obmedzenými možnosťami,“ podotkol Ian.

„Musia sa naučiť ovládať tú divokú, ohromnú moc, ktorú majú, Mika,“ hlesol Ken. „Potrebujú v živote niekoho, kto rozumie tomu, čo prežívajú.“

Mika starostlivo volila ďalšie slová. „Síce Lillian nepoznám, ale možno sa tu – okrem iného – nezdržiava práve preto, že vie, aké je to riskantné.“

„Riskantné? V akom zmysle?“

„Čarodejnice ne... Čarodejnice by nemali...“ Mika zaváhala, mierne zneistená tým, že nemusí klamať, čo bol bezprecedentný zážitok, a skúsila to znova. „Čarodejnice netravia čas s inými čarodejnicami.“

„Prečo nie?“

„Mágiu priťahujú ľudia, ktorí ju dokážu používať. A vie byť aj neposlušná. Keď sa jej na jednom mieste zhromaždí priveľa, udržať ju na uzde si vyžaduje veľmi, veľmi pevnú vôľu. Nehody sú oveľa pravdepodobnejšie.“

„To je predsa o dôvod viac, prečo ťa potrebujeme,“ prehovorila Lucie so znepokojeným výrazom. „Nie si azda práve ty ten človek, ktorého pevná vôľa dokáže udržať mágiu dievčat na uzde? Videla si, čo sa stalo, keď sa Altamira dotkla rebríka. Podobné nehody sa im stávajú často.“

„Nepovedala, že sa im mágia vymkla spod kontroly preto, lebo ju nemá kto držať na uzde,“ zapojil sa Jamie ostro, upierajúc na Miku prenikavý nahnevaný pohľad. „Ale preto, lebo sú spolu.“

Všetky úzkostlivé pohľady sa presunuli na ňu. Necúvla. „Má pravdu,“ potvrdila. „Každá čarodejnica v detstve bojuje s tým, aby sa naučila ovládať mágiu, ale len málo z nás nad ňou stratí kontrolu tak dramaticky, ako sa to práve stalo Altamire. Dôvod, prečo dievčatá týmto spôsobom tak často strácajú kontrolu, je to, že sú spolu.“

„V tom prípade sa zdá, že sme ťa našli práve včas,“ skonštatoval Ian s obdivuhodnou zaťatosťou. „Dievčatá sú spolu, takže buď môžeme fungovať rovnako ako doteraz, alebo sa to pokú-

sime vyriešiť tak, že požiadame silnú dospelú čarodejnicu, aby ich naučila potrebnej kontrole.“

„Lenže ja by som bola len ďalšia čarodejnica na rovnakom mieste. Pritiahla by som do tohto domu ešte viac mágie a bolo by ešte ťažšie udržať ju pod kontrolou. Ťažko povedať, či by Lillianina bariéra dokázala zadržať toľko moci. Moja prítomnosť nikomu bezpečie nezaručí.“

„Naopak, drahá,“ nesúhlasil Ian. „To, čo nezaručí bezpečie, sú tri mladé dievčatá, ktoré desí, čo sú, a vôbec netušia, ako so svojou mocou žiť. Jedna vec je vzbĺknutý rebrík vo vlastnej záhrade, ale vieš si predstaviť, čo by sa stalo, keby sa im mágia vymkla spod kontroly niekde inde? Ty môžeš ísť, kam chceš, a viac-menej žiť, ako chceš, no tieto tri dievčatá sa odtiaľto nesmú ani pohnúť, aby náhodou niečo nezapálili alebo nepremenili pouličnú lampu na ropuchu!“

„Lampy sa nedajú premeniť na ropuchy,“ opravila ho Mika.

„Čo nikto z nás nevedel,“ odvetil okamžite Ian, „pretože nie sme čarodejnice.“

„Viem, že to nie je ideálne,“ prehovorila Mika zmierlivo, „ale takmer všetky vyrastáme v izolácii, odlúčené od zvyšku sveta, až kým sa svoju mágiu nenaučíme zvládať. A to sa *naučíme*, skôr ako dospejeme, bez pomoci. Ani Rosetta, Terracotta a Altamira nebudú výnimky.“

Luciine črty zmäkli, zdalo sa, že ju ovládla lútosť. „Nikto by nemal svoje najnevinnejšie a najradostnejšie roky života prežiť takto,“ vyhlásila.

„Okrem toho, dievčatá toľko času nemajú,“ pridal sa Ken. „Náš najpálčivejší problém je Edward.“

Mika položila šálku a začudovane si prezerala štyri tváre pri stole. „Kto?“

Nasledovala odmlka, zdalo sa, že ostatných otázka prekvapila. Vzápätí Ian, ktorý pôsobil akosi previnilo, vysvetlil: „Ehm, možno som nezmienil jeden malý, *maličký* detail.“

Jamie si vzdychol. „Došľaka, Ian.“

„Ty si jej nepovedal o Edwardovi?“ vyčítavo sa ho opýtala Lucie.

„Možno by neprišla, keby som jej o ňom povedal!“

„Ian...“ napomenul ho Ken. Mika nadobudla dojem, že toto v dome zaznieva často.

„Kto je Edward?“ naliehala.

Jamie zazeral na svoju šálku s čajom. Lucie a Ken sa zdali rovnako nespokojní so smerom, ktorým sa rozhovor uberá, a akoby nevedeli, čo povedať. Mikin zmätok narastal. Po krátkej prestávke si Ian trúchlivo povzdychol. „Edward Foxhaven je Lillianin advokát. O nej si myslí, že je dokonalosť sama, ale nás ostatných neznáša.“

„Prečo?“

Ian zdvihol obočie. „Sme netradičná domácnosť.“

„S ktorou časťou má najväčší problém?“ zisťovala Mika. „S vami a s Kenom? Alebo s deťmi s cudzím pôvodom?“

„Ťažko povedať,“ uvažoval Ian. „Aj Jamie je na zozname vzhľadom na jeho severoírsky prízvuk.“

„Prečo Lillian Edwarda nenahradí?“

„Nevidí to. On všetko formuluje tak zdvorilo, tak *milo*. Určite si už sama zažila niečo podobné.“ Zažila. „Doteraz však na Edwardovej predpojatosti nezáležalo. Dom zatiaľ navštívil iba párkrát, a keď sa tak stalo naposledy, deti boli oveľa menšie. Lenže teraz sme v poriadnej kaši, pretože sem v decembri príde. Potrebuje v Lillianinej pracovni vyzdvihnúť nejaké citlivé dokumenty.“

Mika zmražila tvár. „A vy sa bojíte, že keď tu bude, uvidí deti zapáliť povrazový rebrík.“

„Alebo niečo na ten spôsob,“ potvrdil Ian. „Keby šlo o iného advokáta, tak by sme to asi riskli a dúfali, že ak sa niečo predsa len pokazí, dotýčny sa zachová rozumne. No Edward nás nenávidí. Ak zistí, že dievčatá sú čarodejnice, bude brutálny.“

„A nemôžete tie dokumenty pohľadať vy? A zaniest' mu ich do kancelárie?“

„Nevedeli by sme, čo hľadať.“ Ian vydal zvuk pripomínajúci vrčanie. „Ako som vravel, Lillian nám hovorí máločo. Edward má na starosti jej závet, jej investície a jej akcie. Tvrdí, že má tie dokumenty v pracovni a že iba ona a Edward vedia, o čo ide, takže sa obávam, že nemáme na výber a musíme jej veriť. To znamená, že či sa nám to páči, alebo nie, Edward sem príde.“

„Nemôže proste prísť domov a vyriešiť to sama?“ nechápala Mika, úplne vyvedená z miery Lillianiným ľahostajným prístupom. „Potom by sem Edward nemusel chodiť vôbec.“

„To by bolo ideálne, však? Žiaľ, Lillian to tak nevníma. Tvrdí, že v tomto chúlостivom období ani náhodou nemôže odísť z náleziska.“

„A nemôžeme odtiaľto dievčatá ani na deň odvieť,“ uhádla Lucie Mikinu ďalšiu otázku. „Nikdedom neopustili už dva roky. Už dva roky je ich mágia príliš nepredvídateľná a vziať ich za bariéru by bolo príliš riskantné.“

„Ale nie je všetko stratené!“ vyhlásil Ian živo, nečakane narušiac ponurú náladu. „Pretože si tu ty!“

Mika pokrútila hlavou. „Dúfať, že dokážem dievčatá naučiť ovládať mágiu do Edwardovej návštevy, je odvážne.“

„Odvážne, no nevyhnutné.“

„Kedy presne príde?“

„Dvadsiateho šiesteho decembra,“ odpovedala Lucie. „Oháňali sme sa pred ním viacerými výhovorkami a trvali sme na tom, že skôr nemôžeme, ale odmietol to viac odkladať.“

„Naňho sa dá spoľahnúť, že nebude mať počas sviatkov nič lepšie na práci,“ zavrčal Ian.

Dvadsiateho šiesteho decembra bolo päť dní po zimnom slnovrate. „Neviem, či je to možné,“ povedala Mika priamo. „To je koľko? Šesť či sedem týždňov? Hoci šesť týždňov by na slušný začiatok mohlo stačiť, zvládnutie väčšiny podstatných vecí trvá roky. Altamira má iba sedem. Ja som mala pätnásť, keď som sa na seba mohla spoľahnúť, že nestratím kontrolu.“

„Keby si tu však bola,“ začal Ken, „mohla by si im pomôcť nestratiť kontrolu, kým bude Edward v dome, nie? Alebo udržať ich moc na uzde, ak ju predsa len stratia?“

Mika zvrážtila tvár. „Doteraz som sa nikdy neocitla v podobnej situácii. A nepoznám nikoho, kto áno. Nemôžem vám nič sľúbiť. *Možno* dokážem udržať všetku moc v Nikdedome na uzde, ibaže ak nie, následný výbuch mágie by bol horší ako čokoľvek, čo ste kedy videli. Všetci by sme sa vystavili veľkému nebezpečenstvu.“

Na chvíľu zavládlo ticho. Mika vonku počula hlasný detský smiech.

Jej čaj medzičasom vychladol.

„Musím si to premyslieť,“ uzavrela a vstala. Celé popoludnie ju nesmierne šokovalo a nedokázala celkom jasne uvažovať.

„Chceš sa pred odchodom zoznámiť s dievčatami?“ opýtal sa Ken jemne.

„Nie,“ zamietla ihneď. „Nebolo by fér zoznámiť sa s nimi, ak sa rozhodnem, že sa nevrátim.“

No keď opäť nasadla do Metly, neodišla hneď. Rukami zvierala volant a uvedomila si, že nemyslí na Primrosin hnev (ktorý by bol strašný) ani na to, aké nebezpečné by bolo dostať sa do situácie s vysokou pravdepodobnosťou odhalenia (a tá bola až *príliš* vysoká), ale na dievčatko v príjemnom a bezpečnom dome so zástupom príjemných a bezpečných pestúnov.

Keď z času na čas spomínala na svoje detstvo, mala problém vybaviť si všetkých pestúnov a učiteľov. Vystriedalo sa ich toľko, až si občas uvedomila, že zabúda ich mená alebo zápasi s tým, aby si pred očami vyvolala nejakú tvár, prípadne si spája spomienku s nesprávnou osobou.

Čo si však *pamätala*, veľmi jasne a detailne, bola osamelosť. Spomínala si, ako veľmi túžila po spoločnosti. Po rodičovi, sestre, kamarátovi. Po niekom, kto by s ňou bol preto, lebo by *chcel*, nie preto, že mu štedro zaplatili. Pamätala si, aké desivé, no zároveň vzrušujúce bolo, keď dovŕšila osemnástku, hľadala si vo svete vlastnú cestu a robila Normálne veci. Šla na vysokú (ako veľa ľudí), mala prvý sex po divokej noci vonku (ako veľa ľudí), bývala v jedenástich rôznych mestách (čo možno veľa ľudí nezvyklo), našla si kamarátov (nie nadhlo, čo tiež zrejme pre veľa ľudí neplatilo) a skrátka si dávala záležať, aby mala vždy čo robiť. Napriek tomu sa osamelosti akosi nikdy nezbavila.

Možno preto, že najosamelejšou časťou dospievania, tou, ktorú si pamätala najživšie, bola tá jedna vec, ktorá sa nikdy nemenila. Mágia. Keď ako dieťa odhalila jej existenciu, bola na to sama, keď sa jej bála, bola na to sama – a potom si ju sama zamilovala a sama sa ju naučila používať a ovládať. Dokonca i teraz, po trinástich rokoch dospelosti, naďalej zažívala údiv a radosť z mágie sama.

Samozrejme, s výnimkou toho, keď na internet nahrávala čarodejné videá. *Vtedy* sa najväčšmi priblížila tomu, aby sa s niekým podelila o svoje skutočné ja.

Čo všetko by dala za to, aby mohla vyrastať s čímsi viac!

Skôr než sa nad tým stihla zamyslieť, vystúpila z auta a zase sa ocitla pred vchodovými dverami Nikdedomu. Ian ju musel špehovať (popravde by ju sklamal, keby to neurobil), pretože sa otvorili pred tým, ako na ne stihla zaklopať.

„O mesiac sa mám vysťahovať z bytu,“ povedala. „Ak prídem bývať *sem*, musím si priniesť všetky veci.“

Zvýskol ako batoľa na narodeninovej oslave. „Jasné! Čokoľvek. Všetko. Každú jednu vec!“

„Napríklad svoje rastliny.“

„Máme veľa miesta.“

„A svojho psa.“

„Milujeme psy.“

„A svoje kapry koi. Aj s rybníkom.“

Ian naklonil hlavu. „S ozajstným rybníkom?“

Mika čakala.

„Isteže si môžeš priniesť svoje kapry koi aj ich rybník,“ ubezpečil ju. „Pokojne sem presťahuj hoci aj prekliate jazero, ak potrebuješ!“

„Dobre,“ vyhlásila, uvažujúc, do čoho sa to zaplietla. „Tak sa vrátim v piatok.“

„Si dar z nebies, Mika Mesačná.“

„Nebudte hned' taký rozčítaný, Ian Kubo-Hawthorn,“ odpovedala. „Toto bude buď ten zázrak, v ktorý dúfate, alebo absolútne posraté flasko.“